

Tuhkaa on sieluni syönyt,
tulinuolia niellyt se on.
Yksin on sisällä lyönyt
sydän säveltä tappion.

Onko sydän se luopunut? Onko?
Onko jättänyt kamppailuaan.
Onko heikko, ja voimallisenko
se sai kohdata voittajanaan?

Heikoksi, ystävä, koskaan
älä nimitä mahtia sen.
Ehkä sen vahvempi tuskaan
nieli vahvemmin piiskaten.

Mutta miten se yhäti iskee
ikitulta, kun yö pimenee?
Mitä muuta se voi, joka tuntee
joka hetken ja ain värisee?

Tulta ei tahtokaan tapa.
Tahdon puuteko, tietäne en.
Ehkä sen tappaisi rapa,
joka puuhun jäi Kristuksen.

Onko jossakin valolla rantaa?
Onko ikuisuus äärellinen?
Toki kipua ihminen kantaa,
mutta kestänkö sittenkin sen?